23/10/2020

“Για την Ορθοδοξία, η αξία της ανθρώπινης ζωής είναι ανεκτίμητη”

/ Επικαιρότητα

«Για την Ορθοδοξία η αξία κάθε ανθρώπινης ζωής είναι ανεκτίμητη -καθόσον ο άνθρωπος είναι κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωση του Θεού. Και για τούτο βρίσκεται στον αντίποδα τέτοιων ιδεολογιών που κατατάσσουν τον άνθρωπο σε κατηγορίες, ή δίνουν προβάδισμα στην οικονομική ή τεχνολογική πρόοδο έναντι της ίδιας της ανθρώπινης προσωπικότητας».

Τα παραπάνω τόνισε ο Γενικός Γραμματέας της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας (ΔΣΟ), βουλευτής Λαρίσης της Νέας Δημοκρατίας, κ Μάξιμος Χαρακόπουλος στο 6ο Διεθνές Χριστιανικό Φόρουμ της Μόσχα με θέμα «Θρησκεία

και Κόσμος – Τα πνευματικά θεμέλια της Μεγάλης Νίκης» με αφορμή τη συμπλήρωση 75 χρόνων από τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Στο φόρουμ, που πραγματοποιήθηκε μέσω τηλεδιάσκεψης λόγω της πανδημίας, ο Έλληνας βουλευτής υπογράμμισε ότι «αυτό το απέδειξε η Ορθόδοξη Εκκλησία στην Ελλάδα κατά την περίοδο της τριπλής κατοχής ξένων δυνάμεων (Γερμανών, Ιταλών και Βουλγάρων) με την σωτήρια δράση της, κυρίως προς τους διωκόμενους Έλληνες Εβραίους. Το απέδειξε, όμως, η Ορθόδοξη Εκκλησία και στη Σοβιετική Ένωση, με την πατριωτική της στάση, που ανάγκασε αυτόν τον ίδιο τον Στάλιν να συνεργαστεί με την μαρτυρική -ιδιαίτερα στις πρώτες μετεπαναστατικές δεκαετίες- ρωσική εκκλησία».

Η σχέση επιστήμης και πίστης

Ο Μάξιμος Χαρακόπουλος στην παρέμβασή του, αφού εξέφρασε την ελπίδα το επόμενο συνέδριο να διεξαχθεί με την φυσική παρουσία των συνέδρων, σημείωσε ότι «αναμφίβολα η παρούσα συγκυρία μάς έχει θέσει ενώπιον πολλών προβληματισμών, τόσο σε πρακτικό όσο και σε θεωρητικό πεδίο. Τίθεται με έντονο τρόπο η σχέση επιστήμης και πίστης, και η ανάγκη της μεταξύ τους δημιουργικής ισορροπίας. Η διολίσθηση προς την μία ή την άλλη πλευρά δημιουργεί σοβαρές παρενέργειες. Το βλέπουμε αυτό στις συμπεριφορές από τους αρνητές της μάσκας, αλλά και από όσους θεωρούν ότι η συγκυρία ευνοεί μια ιδεοληπτική επίθεση προς την πίστη».

Νοσταλγοί μισαλλόδοξων αντιλήψεων

Ο Θεσσαλός πολιτικός, με αφορμή τη συμπλήρωση 75 χρόνων από τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, επισήμανε ότι «η ανάπτυξη της ιστορικής συνείδησης συνιστά απαραίτητη παράμετρο για την πρόοδο της ανθρωπότητας σαν σύνολο αλλά και την προσωπική πρόοδο του κάθε ανθρώπου. Κι όταν μιλούμε για πρόοδο ασφαλώς δεν περιοριζόμαστε μόνον στα υλικά επιτεύγματα, αλλά στην ηθική και πνευματική ολοκλήρωση του ανθρώπου. Η απουσία ιστορικής μνήμης δημιουργεί χάσματα και μοιραία οδηγεί στην επανάληψη παλαιών λαθών, αλλά και στην χειραγώγηση των ανθρωπίνων συνόλων. Αυτό ειδικά στην εποχή της έκρηξης της πληροφόρησης μέσω των πρωτοφανών τεχνολογικών επιτευγμάτων, είναι κάτι εφικτό και ταυτόχρονα εφιαλτικό. Για τον λόγο αυτό ιστορικά ορόσημα, όπως η λήξη του μεγαλύτερου πολέμου με τις περισσότερες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές και τις περισσότερες καταστροφές σε υποδομές, θα έπρεπε να τιμώνται με έμφαση. Ωστόσο, αυτό δεν συμβαίνει –και όχι μόνον λόγω της συγκυρίας της πανδημίας, αλλά επειδή επικρατούν διαφορετικές προτεραιότητες από τα κράτη και τους συλλογικούς οργανισμούς. Ως εκ τούτου, δεν αναδεικνύεται η ενότητα απέναντι στην απειλή ολοκληρωτικών ιδεολογιών, όπως ήταν ο ναζισμός και ο φασισμός, που προσπάθησαν με την βία να επιβάλουν τα ρατσιστικά και

μισαλλόδοξα ιδεολογήματά τους. Έτσι, στο κενό που δημιουργείται και στη σύγχυση που επικρατεί βρίσκουν την ευκαιρία νοσταλγοί ανάλογων αντιλήψεων να επανέρχονται στο προσκήνιο, με διάφορες μορφές. Αυτό συνέβη και στην Ελλάδα, οι θυσίες της οποίας κατά τη περίοδο του πολέμου ήταν τεράστιες, με τη πρόσφατα καταδικασθείσα ως εγκληματική οργάνωση Χρυσή Αυγή. Το ίδιο όμως φαινόμενο, της στρέβλωσης της ιστορικής αλήθειας, το παρατηρούμε σε χώρες της Βαλτικής ή στην Ουκρανία, όπου συνεργάτες των ναζί εορτάζονται ως εθνικοί ήρωες».

Μήνυμα – Παρέμβαση
του Γενικού Γραμματέα της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας (ΔΣΟ)
Δρ. Μάξιμου Χαρακόπουλου
στο 6ο Διεθνές Χριστιανικό Φόρουμ της Μόσχας

Κυρίες και κύριοι σύνεδροι, φίλες και φίλοι,
Σας απευθύνω εγκάρδιο χαιρετισμό από την Αθήνα.
Επικοινωνούμε σήμερα δυστυχώς όχι δια ζώσης αλλά μέσω των δυνατοτήτων που μας δίνει η τεχνολογία, λόγω της απειλητικής πανδημίας του covid 19.
Παρ’ όλα αυτά, η απόφαση για τη διενέργεια του ετησίου συνεδρίου παρά τις πρόσκαιρες αντιξοότητες επιβεβαιώνει την ισχυρή παράδοση που έχει δημιουργηθεί, καθώς και τους δυνατούς δεσμούς μεταξύ των συμμετεχόντων.
Αναμφίβολα, η παρούσα συγκυρία μάς έχει θέσει ενώπιον πολλών προβληματισμών, τόσο σε πρακτικό όσο και σε θεωρητικό πεδίο.
Τίθεται με έντονο τρόπο η σχέση επιστήμης και πίστης, και η ανάγκη της μεταξύ τους δημιουργικής ισορροπίας. Η διολίσθηση προς την μία ή την άλλη πλευρά δημιουργεί σοβαρές παρενέργειες. Το βλέπουμε αυτό στις συμπεριφορές από τους αρνητές της μάσκας, αλλά και από όσους θεωρούν ότι η συγκυρία ευνοεί μια ιδεοληπτική επίθεση προς την πίστη.
Αναφορικά με την θεματολογία του συνεδρίου θεωρώ ότι η ανάπτυξη της ιστορικής συνείδησης συνιστά απαραίτητη παράμετρο για την πρόοδο της ανθρωπότητας σαν σύνολο αλλά και την προσωπική πρόοδο του κάθε ανθρώπου. Κι όταν μιλούμε για πρόοδο ασφαλώς δεν περιοριζόμαστε μόνον στα υλικά επιτεύγματα, αλλά στην ηθική και πνευματική ολοκλήρωση του ανθρώπου.
Η απουσία ιστορικής μνήμης δημιουργεί χάσματα και μοιραία οδηγεί στην επανάληψη παλαιών λαθών, αλλά και στη χειραγώγηση των ανθρωπίνων συνόλων. Αυτό ειδικά στην εποχή της έκρηξης της πληροφόρησης μέσω των πρωτοφανών τεχνολογικών επιτευγμάτων, είναι κάτι εφικτό και ταυτόχρονα εφιαλτικό.
Για τον λόγο αυτό ιστορικά ορόσημα, όπως η λήξη του β΄ παγκοσμίου πολέμου πριν από 75 χρόνια, του μεγαλύτερου πολέμου με τις περισσότερες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές και τις περισσότερες καταστροφές σε υποδομές, θα έπρεπε να

τιμώνται με έμφαση.
Ωστόσο, αυτό δεν συμβαίνει –και όχι μόνον λόγω της συγκυρίας της πανδημίας, αλλά επειδή επικρατούν διαφορετικές προτεραιότητες από τα κράτη και τους συλλογικούς οργανισμούς. Ως εκ τούτου, δεν αναδεικνύεται η ενότητα απέναντι στην απειλή ολοκληρωτικών ιδεολογιών, όπως ήταν ο ναζισμός και ο φασισμός, που προσπάθησαν με την βία να επιβάλουν τα ρατσιστικά και μισαλλόδοξα ιδεολογήματά τους.
Έτσι, στο κενό που δημιουργείται και στη σύγχυση που επικρατεί βρίσκουν την ευκαιρία νοσταλγοί ανάλογων αντιλήψεων να επανέρχονται στο προσκήνιο, με διάφορες μορφές. Αυτό συνέβη και στην Ελλάδα, οι θυσίες της οποίας κατά τη περίοδο του πολέμου ήταν τεράστιες, με τη πρόσφατα καταδικασθείσα ως εγκληματική οργάνωση Χρυσή Αυγή. Το ίδιο όμως φαινόμενο, της στρέβλωσης της ιστορικής αλήθειας, το παρατηρούμε σε χώρες της Βαλτικής ή στην Ουκρανία, όπου συνεργάτες των ναζί εορτάζονται ως εθνικοί ήρωες.
Για την Ορθοδοξία, η αξία της κάθε ανθρώπινης ζωής είναι ανεκτίμητη –καθόσον ο άνθρωπος είναι κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωση του Θεού. Και για τούτο βρίσκεται στον αντίποδα τέτοιων ιδεολογιών που κατατάσσουν τον άνθρωπο σε κατηγορίες, ή δίνουν προβάδισμα στην οικονομική ή τεχνολογική πρόοδο έναντι της ίδιας της ανθρώπινης προσωπικότητας.
Αυτό το απέδειξε η ορθόδοξη Εκκλησία στην Ελλάδα κατά την περίοδο της τριπλής κατοχής ξένων δυνάμεων (Γερμανών, Ιταλών και Βουλγάρων) με τη σωτήρια δράση της, κυρίως προς τους διωκόμενους Έλληνες Εβραίους.
Το απέδειξε, όμως, η Ορθόδοξη Εκκλησία και στη Σοβιετική Ένωση, με την πατριωτική της στάση, που ανάγκασε αυτόν τον ίδιο τον Στάλιν να συνεργαστεί με την μαρτυρική -ιδιαίτερα στις πρώτες μετεπαναστατικές δεκαετίες- ρωσική εκκλησία.
Με αυτές τις σκέψεις εύχομαι καλή επιτυχία στο συνέδριο και ευελπιστώ του χρόνου να έχουμε την ευκαιρία να συμμετέχουμε με φυσική παρουσία στις εργασίες του.